

Slovo Kristovo 6

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1967.

1

Těším se z tebe, synu, který mne dlouho a vytrvale hledáš a voláš na své cesty, chtěje ruku v ruce se mnou kráčet životem. Víím, cítíš se beze mne slabý, neschopný činit dobro, být moudrý, v lásce a míru žít se všemi. Hledáš mne v pravý čas, kdy já hledám tebe jako svého syna. Je to výborné znamení, svědčící jasnou řečí, že mírou předem stanovenou je naplňováno naše vzájemné působení v životě Země i člověka.

Ne vždy jsme se setkávali – já a člověk – u jedné myšlenky, na jedné cestě a v pravou chvíli k tomu určenou. Příliš mnoho překážek bylo postaveno mezi tebe a mne, aby bylo znesnadňováno naše sjednocení v dokonalé harmonii. Máme jít souběžně. Já nebeskými, ty pozemskými cestami k jednomu cíli, jímž je naše spojení jednotnou ideou nejvyšší Lásky, vedoucí nás obětí ke službám životu tam, kde je ponížen na služebníka zla, jež z něho činí výheň utrpení.

Kolik lidských synů však dosahuje tohoto žádaného? Kolik jich hluboce rozmyšlí své cesty, směřují-li k Boží Lásce, zda do ní cele vstupují, aby nebylo rozdílu mezi cestou člověka a cestou Krista, aby ne člověk, ale již Kristus v něm se projevoval Moudrostí a Láskou k celému světu? Člověk přece má být i v tělesnosti obrazem Krista, jenž do hmoty sestoupil, aby ji odhmotnil sám sebou, Boží Myšlenkou, Slovem i činem Lásky v ní konaným, aby i hmota dostala pečeť Božství, Jeho mocných tvůrčích sil, jimiž Ono stvořilo ze Sebe nejvyšší Dobro.

Člověk, jenž neproduchovňuje hmotu životem lásky, žije v ní nadarmo, protože neplní úkoly svého poslání. Proto se vrací znovu do hmoty žít, aby napravoval chyby spočívající v zanedbání nejvyššího příkazu, jímž je přímá povinnost projevovat na Zemi lásku k Bohu i bližnímu.

Postupně, jak v těchto svatých láskách vnitřně uzrává do vyššího stavu myslí a citu, rozvíjí chápání života a všeho živého v něm. Musí ve všem vidět obraz Boha, a proto stejnou láskou zahrnovat vše živé, pokud tento příkaz člověk nenaplní vrchovatě, neznám jej moudrým a dostatečně vyspělým pro život v Království Božím. Ať cokoli jiného činí ve jménu víry i horlivé zbožnosti, nedočká se mírného soudu, pochvaly a vstupu do Světla. Nepřehlédnu však žádný jeho čin konaný v dobrém úmyslu, jímž zvelebil ono pole činnosti, jíž je pověřen jako vysoce vědomá inteligentní bytost od počátku svého probuzení k životu.

Za každý čin přichází odměna rovná velikosti, upřímnosti a čistotě úmyslu, jenž uvedl do chodu dílo konané věřícím člověkem. Nikdo proto zdarma nebo zbytečně nepracuje, je-li opravdu dobrým pomocníkem lidu a věrným služebníkem Lásky Boží. Není-li odměn zde na Zemi, jsou mu uschovány vždy tam, kam přijde žít po odchodu z těla. Zvláště si cením každého, kdo na mne myslí v tomto bouřlivém čase sporů a zmatků a je starostlivý o věci víry, aby měla volnou, do šíře otevřenou cestu k srdci každého člověka.

2

Víra vždy potřebovala na Zemi ochránce, protože přemnoho překážek a úkladů jí bylo položeno do cesty. Měly často i zcela skryté a zvláštní formy, aby je bylo vnějšimu pohledu těžko odhalit a překážkám se vyhnout. Obrana víry měla dost horlivých pracovníků, že až do tohoto času její světla na Zemi svítí. Tato uchráněná jasná světla mne opět přivedla blíže k cestám Země. Umožnila mi zásah do jejího zmatku a utrpení, takže ještě před ukončením hmotně projeveného života na ní mohu zmírnit a zčásti zcela odstranit velké nedostatky křesťanství, brzdicí zdárné dokončení vývoje lidských věcí, který má uskutečnit prvé stupně andělských stavů u jedné třetiny lidstva.

Bez lásky však nelze vstoupit na vyšší úroveň, kde již počíná Království Boží. Má-li být dosaženo vyššího stavu, je nezbytné rychle naplnit dané úkoly, zanedbané dílo do žádané šíře rozvinout, aby nastalo uklidnění rozvířených hladin soužití rodin a národů. Jejich vyhoceným neklidem a úděsným zmatkem vzniká nebezpečí nevládnutelných výkyvů, jimiž trpí všechno živé v širokém okruhu kosmu.

Lidstvo se musí polepšit, a to rychle. V krátkém čase musí vyřešit své spory, hledat duchovní pohledy na život, postojte míru, a plně do nich vstupovat. Především to přísně žádám na všech, kdo jsou na cestách víry projevené jakoukoli formou. Nestačí však jen znát a ctít přikázání lásky, milování Boha a člověka. Již nestačí konat jen bohoslužebné úkony a kázat na téma evangelií. Je třeba zaměřit velké úsilí k vývinu dobra v lidech. Přísně žádám lásku v jednání těch, kdo se v těchto těžkých časech zkoušek víry dokázali za víru postavit i za cenu utrpení. Tyto statečné jsem oddělil zvláště od zástupu ostatních věřících.

Každý za svůj pevný postoj a statečnost projevenou v myšlenkových zápasech víry s nevěrou, za každý čin nesoucí dobro, je podpírající a rozšiřující na všechny strany, si zaslouží zvláštní ocenění. Bude mu dáno v různých formách pomoci jeho osobnímu osudu k dalšímu vývoji i těm, za něž se u mne přimlouvá, které má v péči a chrání je, aby neztratili z očí cestu ke mně a tak nezbloudili, nepromeškali čas návratu a otevření dveří domova míru a radosti.

Všechny statečné, pevné a věrné oddělím od ostatních věřících, dosud slabých v činech oběti, protože mi umožňují opět se přiblížit k Zemi s velkou přímou pomocí. Ti, kteří dovedli rozhořet svíci své víry do jasného světla, stálého i ve vichru názorových zmatků a rozpoutaných bouří přímých negací pravd, budou pozváni do čela odděleného zástupu k převzetí významných úloh, souvisejících s přesuny lidstva do jiných míst kosmu.

Budu však kárat každého, kdo své zápasy s nepřátelstvím jakéhokoli druhu vedl starozákonními prostředky – oko za oko, zub za zub. Kdo si nevzal pro svoje boje s protivenstvím a nepřátelstvím cestu a jednání Ježíše za vzor a příklad, a je-li napaden, křivě obžalován, ponížen a pronásledován, učiní chybu, a stejným způsobem splácí – ten ještě nevybojoval a neskončil svůj zápas, i když už jeho cesta nemá překážky. Takový se nestal Ježíšem svým životem, myšlenkami, slovy i skutky, jak je požadováno.

3

Neukazoval jsem Ježíšovství jako život idylický, žitý za pohody a volnosti pozemské cesty. Přišel jsem ukázat Ježíše postaveného proti nepřátelství, nad něž větší není. Přišel jsem dát příklad, jakým způsobem má být toto nepřátelství přemáháno, překonáváno, a nakonec zápas vítězně dobojován – a to jedinou formou, ukončující řetěz zla.

Život a cesta Ježíše je předepsaná linie projevu člověka nejvyšší úroveň lidského života. Jen z ní se přestupuje již k pravici Otce – do života Božského, do Království Božího. Kdo není člověkem Ježíšem ukázaného vzoru, nemůže vystoupit na vyšší úroveň do andělského života. Smí jen povystoupit k pohledu na věci očima Pravdy, Moudrosti Ducha, aby viděl, kde měl bojovat s obtížemi a překážkami cesty mocí lásky jako anděl a ne jako temný duch silami zla a všemi prostředky násilí.

A zatímco on takto prohlédá a poznává své omyly, čas letí. Země ani člověk nemohou čekat se svým vývojem na toho, kdo musí zpět do života hmoty napravovat v ní své omyly, pilněji se učit ve škole života, vše chápat a rozumět evangeliím, naplňovat přikázání lásky a projevovat v sobě i sebou Ježíše. Opozdilým není zajištěno, že dohoní zameškané, a mohou se svým stavem vyřadit z počtu vystupujících k pravici Otce po skončené pouti dokonalým člověčenstvím na Zemi.

Cesta člověka má přísný zákon a řád, která ani nejvyšší Láska dosud nemění. Vyřazením se z počtu těch, kdo mají vstoupit a již přicházejí do vyšších životních úrovní v oblasti andělských životů, vsune se takový opozdilec do nového pole obtížných tělesných životů v náručí hmoty na Zemi i na jiných planetách.

4

Věci jsou nesmírně vážné. Vše spěje ke kritickému bodu rozhodujícího účtování s lidstvem. Proto přicházím učinit tak skrytě, že nebude potuchy o onom soudu lidí, národů a Země, avšak i zjevně události ukáží, že je mimořádný čas a Bůh jedná, zasahuje tam, kde ruka člověka ochabuje, nebo naopak vztahuje se po věcech ohrožujících život Země i spásu duší.

Je-li čas naplněn převratnými změnami, silnými zásahy mne – Jednajícího, pak musím říci přímá slova. Opouštím onu symbolickou starodávnou řeč, v níž má Vůle a všechno potřebné vědění bylo lidu sdělováno formou, která více zastřela než odhalila. Tenkrát proroci a všichni prostředníci mluvivali ve zvláštních tělesných stavech podobných spánku, kdy vnější vědomí bylo ztlumeno. Co vnější vědomí nezná, nemůže člověk chápat a osvojit si jako stálé vědění, hluboce prožívanou skutečnost. Jestliže bylo sdělováno Slovo Boží proroku, mluvil jeho ústy andělský tlumočník. Prorok sám nevěděl, co mluví a co sděluje Bůh. Byl nezúčastněným nástrojem přímého jednání, dával se jako dům k obývání, jako harfa do rukou cizích k rozehrání tichých i silných tónů. A tito jemu naslouchající mnohé obrátili, mnohé opomněli a upravili, jak tehdejší způsob chápání dovoľoval. Všechno však bylo u lidu v úctě, a proto bylo i mnou ponecháno jako Boží poselství i se vsunutými lidskými chybami, které jen stoupající vyspělost člověka odloží a uvede o všem jasné pravdy.

Člověk nemůže být stále duchovním nemluvnětem, či nevědomým dítětem ve všech tajemstvích života. Jak vnitřně vyspívá, duše si žádá více a hutnějšího pokrmu duchovního. Velmi již čekám na toto dospívání, abych mohl s člověkem mluvit bez zastření podobenstvím – přímou řečí Pravdy.

Chci podat člověku pokrm se silnými přísadami, vzatými z polí a vinic duchovních úrovní, zasvětit jej do významu věcí pozemského života. Nejdříve mohu jít k těm, kdo mi stojí nejbliže jako věřící ve mne a celým srdcem i rozumem jsou mi oddáni. Oni mají právě nyní své zvlášť důležité poslání, spočívající právě v onom poddání se vlivu mé Vůle, o níž vědí, že chce záchranu duší. Jen ten, kdo mi nabídne svou vůli, abych ji vsunul do své, je nejvhodnějším nástrojem pomoci mé člověku tohoto času i vždy. Nabídnutou vůli i ochotu ke službě rád použiji, aby věděl, jak a kdy se má které chápat, aby posloužila jeho vývoji vedoucího na vzestupné cesty do výšin Ducha, do sídlišť a pracovišť, kde je plně rozvinutá činnost lásky s mou účastí.

5

Tímto Slovem zjevuji a upozorňuji, jak hodnotím stav a činnost lidství ve všech záměrech – dobrých i nedobrych. Hodnotím a zkoumám všechnu činnost Země. Nejdříve tu, která je mi nejbližší, protože je projevem nitra člověka, jehož nejnvnitřnější záležitostí je jeho vztah ke mně, jeho poznání a pochopení mne.

Zkoumám srdce věřících. Žel, že zjišťuji velké nedostatky. Toto neblahé, silně rmoutící zjištění vede mne ke hledání východiska z kritického stavu Země a člověka. Je potřebí rychlý, silně působící zásah, jaký je možný a dovolený jen v krajní nouzi, kdy hrozí přímý pád do propastných katastrof. Záchrana však je, jako vše jiné, vázána na toho, o něhož se jedná. Je nutné, aby člověk sám viděl věci v jejich neutěšených skutečnostech a byl si vědom kritického bodu, v němž se nacházejí. A to nejen jako přihlížející, ale i

jako hledající záchranu a snažící se podle svých možností o změnu chaosu v klid, temnoty ve světlo, zla v dobro.

Tedy přicházím k člověku, volám jej silným hlasem a říkám, co má činit, jakou cestou z nebezpečí vyjít v nejkratším čase. Vyhledávám mezi věřícími jedince vyspělé v moudrosti a dobru, kteří se zrodili do Země nejen pro své osobní postupy na cestě, ale jsou vyvoleni k tomu, aby byli vůdčími pracovníky stojícími po mém boku. Oni sami však o svém poslání nevědí.

Tělesné vědomí omezilo člověka na činnost smyslových postřehů a projevů a uzavřelo přístup k vyšším oblastem života za hmotou. I věřící člověk se domnívá, že se nemůže ujmout práce s věcmi pocházejícími z jemu neznámého duchovního života. Tělesné vědomí zajisté není schopno zkoumáním věcí proniknout do tajů duchovních podstat života, do hlubin Božství, jež jediné může ovlivňovat, vést, usměrňovat a měnit zemské situace, stav i vývoj lidstva. Do duchovních oblastí může pronikat jen to, co vyšlo z nich samých, je s nimi stejné duchovní podstaty, kvality i možnosti projevu.

Duch hmotou proniká, avšak ona jím ne. Dočasná zákonitost, na niž je hmota vázána, to nedovolí, ač vlastně i ona má ve svých prvcích Božské duchovní síly. Jakmile člověk v těle žijící svou vysoce mravní, ušlechtilou činností zaměřenou na ideje lásky vstoupí na božské úrovně, dostane se mu schopnosti vnímat, poznávat všechny jevy života z těchto úrovní, i když je dosud poután k tělu z hmoty Země. Toto vyšší nazírání je stav neobyčejně zvláštní a krásný. V něm přijímá vnitřní cestou inspirace k vědění a poznání věcí utajených a na Zemi neznámých. Mluví v něm sama božská intuice, duchovní božská podstata jeho vnitřního já. Tam jsem já ve slovu i činu. V nitru božské podstaty člověka mám svůj jeden vesmírný příbytek.

Dojde-li člověk pohroužením se do hlubin nitra své duše až k oblasti, která již není jeho, ale je neosobní – univerzální, společná všem věcem – dosahuje vrcholného vývoje, který jej osvobodí od všech zákonitostí a omezeností hmoty. Může se svým vědomím rozbíhat do nesmírnosti bytí, poznávat jeho taje a rozumět jejich příčinností.

Překročením hranice omezeného člověčenství spoutaného hmotou stane se vědomí člověka vědomím silného rozmachu a síly nesmírné šíře, takže postřehne a obsáhne složité formy kosmu v rozlehlosti jeho úrovní a sfér. Úměrně s tímto vývojem vědomí vstupuje člověk do vědomí mého a jeho vědomí se stává vědomím mým svou dokonalou bystrostí, postřehem, hodnocením i nesmírným bohatstvím citových prožitků, vjemů, dojmů i tvůrčích myšlenek. V tomto stavu teprve se může rozvinout u člověka svobodná, božsky krásná tvůrčí činnost bez stínu zla.

Věci takto načrtnuté jsou vývojovými procesy, které je zapotřebí znát, aby každý věřící mohl vstoupit do plné naděje, že i on dojde takového stavu, v němž Bůh je mu skutečností, on smí naslouchat Jeho bezzvučnému Slovu v hlubině své duše a těšit se z doteku Boží Lásky. Její proud, ač je nejjemnější ve svém působení na vědomí, je nejsilnějším mým vlivem na vývoj k božským stavům člověka. Plyne nepřerušovaným tokem vnitřními oblastmi všech životů. Nikomu se nevyhýbá. Jen životy nezralé, nerozvinuté do květů i plodů lásky, se těmito proudům vyhýbají, přejdou je, a přitom z nich do sebe nepřijmou jejich blaho, mír a nekonečné krásno. Z této neschopnosti člověka přijmout do sebe proud Boží Lásky plyne všechno utrpení jeho života.

6

Mé Slovo plyne nejen z Boží Lásky, ale také z Moudrosti. I ta se účastní všeho dění, každého pohybu i nádherného klidu bytí. Je proto vždy přítomna v člověku, v jeho hlubinné vnitřní podstatě. Je však nutné, aby si uvědomil její jsoucnost, skutečnost a blízkost. Jeho úkolem je nalézt ji v sobě a snažit se o spojení s ní, o vsunutí svého vě-

domí do Boží Moudrosti, aby tak poznal složité procesy, kterými jej vede, přetváří a dotváří jeho Tvůrce, aby chápal své pozemské i vyšší cesty.

Nalézt správnou cestu může i tehdy, když si toho není vědom a domnívá se, že to, co v sobě má jako představu věcí – určité vědomí, myšlenky a city, stavy smutku nebo radosti, pocity jistoty a statečnosti, vědomí lásky, přání konat dobro – to vše že je jeho vlastní bohatství, které si sám vytvořil a uvědomil. Všechny impulzy ke krásným formám šlechtnosti, dobrotivosti a lásky však vycházejí jen z duchovní podstaty, kde jsem.

Duševní oblast zprostředkující člověku styk s vnějším světem i okrajovou sférou duchovnosti blízké hmotě, nedovede zachytit impulzy Boží Lásky a žít plně jejich inspirací. Nižší oblast citových a mentálních sil zrcadlí Božství jen v omezené míře, nejslabším paprskem nebo pouhou jiskrou Ducha. Ve hmotě je všechno Božské jiskřením, nikoli zářením sluncí.

Projevuje-li člověk vyšší stupeň lásky – miluje-li již všechno, co poznává jako živé na Zemi – znamená to, že je již spojen se svou božskou vnitřní podstatou, kterou naplňují já – Bůh živý, Pohyb a Činnost života, Slovo a Myšlenka univerzální, procházející celým jsoucnem. Jako jsem v nitru věcí, jsem i v člověku. Vůči němu však ještě v jiném, zvláštním a ojedinělém postavení, protože člověk je projevem tvaru, do něhož jsem vstoupil dosud nezvyklým způsobem, zvaným mysteriem Vtělení. Naplnil jsem tak i tu podstatu, jíž se říká tělesnost, jež je nejnižší oblastí projevu životních sil Božství.

7

Je nezbytně třeba znát vývojové zákonitosti. Obzvlášť musí být známy tomu, jež pověřím posláním vůdce a ochránce těch, kteří nestačili vývojovým krokům, opozdili se nevyřešenými záležitostmi a zůstali zpět o značný úsek cesty. K nim nebude moci přijít Spasitel tak bezprostředně, silným vlivem na ně působit a pomáhat jim jako za dnů apoštolů, a proto bude jejich cesta velmi obtížná, naplněná úsilím dohonit předcházející je do Království Božího. K takovým nebudu promlouvat přímo, je nabádat a kárat, ale pošlu k nim ty, kteří již jsou mnou vyučeni a naplněni Boží Láskou. Jsou to duchovní učitelé, vůdci a pomocníci, ochránci a strážci slabých duší. Tito moji zástupci je povedou.

Pečuji o všechny cesty, nejen o ty, které již dosahují mých prahů, ale i o ty, které jsou ještě hluboko pod nimi. Vyhledávám prostředky, kterými by byli rychle vyvedeni z nízkých stavů, zpevněna a prohloubena jejich víra ve mne tak, že bych se každému stal skutečností, dával se mu poznávat takřka tváří v tvář, nasloucháním mému bezzvučnému Slovu, které se ozývá vnitřní podstatou duše jako Slovo věčného Boha.

Jedním z nejúčinnějších způsobů zabezpečení zdárného vývoje lidstva je vyškolení jeho duchovních učitelů a vůdců. Způsobilé k tomu budu k sobě přitahovat. Každý z nich zanedlouho pocítí mou ruku na svém rameni. Uvědomí si, že k němu někdo mluví to, co dosud ještě neslyšel, ač si to dávno slyšet přál. Pozná, že jej vedu k velkému úkolu pomocníka a služebníka Lásky, spolupracovníka v mesiášských úkolech zahrnujících celou Zemi. Vytvořením sboru duchovních učitelů zabezpečím cestu těm bytostem, které prošly zemským životem a dosáhly alespoň základních stupňů víry.

Tito pověřenci již brzy poznají, že s nimi jedním, vlivně na ně působím. Ke každému se přiblížím z té strany, kterou může pro mne nejlépe otevřít. Budu s ním jednat formou odpovídající jeho vnitřnímu stavu, duchovnímu vědění a vztahu k Bohu. Přizpůsobím se každému a projeví se mu tak, aby nebyl polekán, ale povzbuzen. Ukáži se mu zvláštním způsobem. Nejvíce budu ovlivňovat jeho cit. Zesílím jeho dobrou snahu, prohloubím a zvrucním jeho touhu po Bohu.

Mou blízkost pozná nejlépe z toho, že do jeho života vstoupí svatá láska. Ta mu ukáže jeho bližní, bratry a vše, co má pro ně konat a obětovat. Láska mu položí do rukou zrcadlo života Země a on bude poznávat jeho stav a potřeby. Uvidí v něm tvář utrpení, jemuž byla pozemská cesta dosud zasvěcena. Do jeho srdce vstoupí soucit, zrodí se touha pomáhat a sloužit všem, odstraňovat překážky z lidských cest a vyrovnávat propasti stojící mezi životem lidským a Božským. Bude tvořit průduchy, aby proudy jasu, tepla a světla harmonického soužití vplynuly do života všech bytostí Země. Láskou se mu stane šlechtnost, dobrotivost, jemnost a obětavost. Takové lásce učím, takovou dávám i žádám. Všichni, kterým se boží láska zrodí v srdci a usídli trvale v myšlenkách, citech a činech šlechtnosti, dobrotivosti a obětavosti, necht' si uvědomí, že takto se v nich projevuje Kristus – Bůh věčné Lásky. Život se kouzelně změní, začne-li Kristus v člověku a s člověkem jednat. Hmota se v jeho rukou stane poddajnou, krotkou ovečkou. Zlo se spálí beze zbytku.

Člověk proniknutý tak silným vlivem Krista byl dosud velkou vzácností. Nyní však jejich počet začne růst. Budou vystávat na cestách víry a veškerého náboženství světa. Budou se poznávat, navzájem sblížovat a spojovat ke spolupráci. Postaví se k jednomu dílu, jaké svět dosud nepoznal a do svých dějin nezanesl. To je sjednocení v myšlenkách víry i v citu touhy po Bohu. Je to sjednocení v obětavé lásce, z níž vzchází mír a pokojný život národů Země, umožňující hledání a poznávání tajemství života v hlubinách hmoty i ve výšinách Ducha.

Z poznání vyvstane před člověkem pravda a ta již všechny dovede do cest dokonalosti všech projevů lidského života. Ze stupňů lidské dokonalosti je již jen malý krůček k přechodu do života Božského. Ten, rozložený do nesmírné šíře a výše stupňů, zaujme člověka na věčnost. Pojme jej do sebe a ze sebe jej nevydá.

Bude-li kdy třeba experimentů s životními obrazy a ději, bude člověk stát v řadách ideových tvůrců, spoluautorů nových dramát života. Nebude tím, kdo vlastním prožitkem otřesy duše prožívá.

8

Dosud však obraz života není takto útěšný. Je příliš mnoho stínů a barvy ještě velmi nejasné. Bude třeba ještě velké práce, aby obraz člověka byl vyjasněn a světlo v něm narýsovalo podobu Boží, z níž byl vytvořen a pak vyslán k životnímu projevu. Přicházím na pomoc a příkládám k ní obě ruce. Chápu se všech možností, prostředků a způsobů, které mohou přijít v úvahu, protože chci, aby toto dílo se zdařilo a rychle dokončilo.

Nejdříve přistupuji k formám náboženství. Zkoumám je a hluboce do nich pronikám, abych je posvětil, naplnil jejich posláním na Zemi a zařadil je na první místo v důležitosti práce na obnově a obrodě lidstva. Prohlédnu a zhodnotím každý, i zcela malý stupeň náboženství a jeho vliv na celkové zušlechtnění člověka. Vírou je otvírána má cesta k lidstvu a tím je můj vstup do jeho života zajištěn. Mnohé dveře se mi již otevřely, a proto je možné očekávat příznivé změny v životě člověka.

S mým příchodem do cesty člověka jde i jeho nový život. Ten má na čele skvoucí znaky Boha. Ony položí své vlivy jako světla i duhové paprsky do cesty putujících k branám nadpozemských krás. Život tím dostane zjasnění, mír a odpočinek od všech bolestí. Jen ti, kteří příliš přilnuli k pozemskosti a necítí se duchovními, nýbrž hmotnými lidmi, pro které tělo je počátkem i koncem lidského života, a pak ti, kteří až do tohoto času mého nového příchodu neodložili nízkost, hrubost mamonu, pomstyctivost a všechny druhy pýchy a násilných činů, zůstanou za branami Nebes jako vyhoštěnci, marnotratní synové bez Otcovského domu.

Až do konečného vyřešení záležitostí a problémů lidí dobrých i zlých budu mocným vlivem působit na jejich cesty. Co se projeví jako velmi slabé, padne. Co již prokázalo sílu, postaví se ještě pevněji a bude horami přepevnými, oblévanými zlatým sluncem Božství, aby si mohlo na těchto horách svatého lidství budovat své stany, skryté i zjevné přebývání ve vesmírném prostoru.

Potom člověk, jako posvátná schrána Božství, zaujme postavení, jež mu přísluší jako synu Boha živého, Tvůrce Nebe i Země. Duchovní cesty, po nichž šli věřící za svým cílem návratu do náruče Božství, nezapůsobily dosud hluboce a výrazně na jejich život. Slabé ruce je vztyčovaly, formovaly a stavěly. Srdce, která se do nich pokládala, byla mdlá. Dívám se proto s lítostí na promarněný čas této pozemské duchovní práce. Měřím určený čas daný ke zkoumání života, zda a jak se v něm lidstvo naučilo rozumět smyslu své existence na Zemi a příčinám nesnází v pozemském dění.

Nejdále postoupili ve studiu jevů ti, kdo měli vyhraněné úkoly zjišťování skladby hmoty, odkrývání jejich zákonitostí a působnosti zemských energií. Ti svůj úkol dokonce uspíšili. Svou pílí vyšli vstříc potřebám času k hodině soudu nad Zemí, aby byla hotova příprava k možným zásahům do skladby Země a její hmota mohla, bude-li toho třeba, složit své síly na můj klín, abych jimi změnil tvářnost krajin, či jim vzal hmotný tvar a tak je zcela proměnil.

Obávám se, že jsou vyprázdněny ony skryté pokladnice hodnot plynoucí z golgotských obětí, z nichž se stále bralo pro zemské potřeby lidí vedených cestou Spasitele. Bůh má nevyčerpateľné zdroje všeho, a proto ani o milost u Něho není nouze. Avšak život je položen do zákonů a to platí i pro nejvyšší Lásku. Pozemský život je vlastně sám zákonem; jím povstal, jím trvá a není výjimky, která by život Země a člověka postavila jinak před tvář soudu a hodnocení všeho.

Míra působnosti milosti Spasitele je také postavena pod přísný řád. Nemůže být rozdáváno více, než stanovila Moudrost a Vůle Všemohoucího. Od člověka je požadována práce na jeho vnitřní obrodě, aby také svou prací a svým přičiněním vnitřně rostl a sílil.

Mnozí však příliš spoléhali na cesty milosti. Složili zcela bezstarostně svůj život na ramena Krista, aby jej zanesl do Božího Království. Nedovedli si vlastním přičiněním získat právo na život v jeho svatém Pokoji a Lásce. Proto bylo dáváno po dlouhý čas jen ze zdrojů milosti, aby lidé měli aspoň malý odpočinek a úlevu od soužení po tělesné smrti. Na trvalý pobyt v Božím světě však dosud pomyšlení nebylo, protože ten se milostmi neudílí, ten si musí každý sám vydobýt a zasloužit.

Žádá to stav vyspělosti, dávající přímé spojení, až ztotožnění s Boží Láskou. Svět Boží je světem Lásky a do něho vejde pouze ten, kdo láskou žije. Tento stav lásky se však velmi těžko vydobývá v pozemských podmínkách, kde bratrství je pouze vznešeným pojmem a dobro vzácným květem.

2

Dovolil jsem postavit do života velké nádrže duchovních sil zvláště účinných forem milostí, aby do nich vtékalo vše, co Božský svět posílá lidem jako dar pomoci jeho vývoji k dokonalosti. Nejprve do něho vplynuly prameny z mého srdce, odevždy tak nakloněného člověku. Pak se připojilo mnoho pramének menších, aby zásoba byla stálá na tisíciletí. Těmito drobnými pramenky byly ušlechtilé a vzácné životy, dané Zemi jako výkupné ze zajetí temnoty zla, do něhož upadlo mnoho duší. Tito tiší, často neznámí, jsou dobrovolnými dárci duchovní krve člověku, jehož krajně hříšný život jej uvádí do nebezpečí zhroucení celé stavby jeho sil, vnějšího i vnitřního bytí.

Rozdávalo se těm, kdo si pomoc a milost vyprošovali. Bylo nutno udržet víru ve Spasitele, sílit naději, rozhořivat jiskřičky lásky do čistých plaméneků, vyvažovat nerovnováhu života země zmítané silnými vlnami chaosu, zmatků a neklidu, zadržet a zne-

škodnit útočnost hrubých sil, které se chtěly zmocnit Země a učinit z ní můstek pro další výboje v kosmu.

Země musí být schopna přijmout nová zjevení, poselství, můj vliv i přímou pomoc, aby se neponořila do kalných vod zla, které by kolem ní vytvořilo neprostupnou vrstvu rozkladných sil a znemožnilo mi přiblížit se k lidstvu jako jeho Ochránce k dokončení díla Spasitele.

Přišel jsem volán časem – dobou předurčenou od věčnosti pro vyzvednutí duchovních vzácností z náruče hmoty a pro jejich opětné vložení do klína Božství, odkud jsou vzaty. Přicházím k poslednímu hovoru s pozemským člověkem. Přicházím k velkému jednání s ním. Zavolal mne čas – ten velký zákon dění, odpočítávající každý pohyb, krok do tmy i do Světla. Můj příchod přináší pomoc a nesmírnou úlevu všem, kteří dosud nesli břemeno nesnadné práce na duchovních polích a pečovali o to, aby lidstvo nezapadlo do násilností, hněvů a zmatků.

Jak z jedné strany přichází ode mne blahodárnost Zemi, tak z jiných stran mé přiblížení nese závažnou chvíli. Jí končí vylévání milostí z velké nádoby hodnot nashromážděných obětmi v Oběti. Jím člověk dostával zdarma a bez zásluh svatou očišťující vodu křtů i posvátné oleje k pomazání čela znakem Ducha Božího, který pak Svou Mocí vstoupí k pomazanému, v něm a jím působí, a tak naplňuje a zabezpečuje dílo obnovy – nově zrození člověka v Bohu.

Blízko své ruky bych rád viděl ruce povolaných pomocníků, duchovní učitele i vedoucí duchovních cest lidstva všech náboženství Země. Oni pro tento úkol a významný duchovní úřad obdrželi zvláštní posvěcující vliv a moc slova i dovednost získávat Bohu duše na Zemi. I když nesnímám odpovědnost věřících za jejich osobní cestu, přece nejvíce požaduji a zatěžuji odpovědností ty, jimž bylo svěřeno vedení. Jestliže však tyto zklamou, pak ony nitky, jimiž chci utkat skvělou budoucnost věřících, stanou se neupotřebitelnými pro vytvoření čehokoli pevného.

Ještě hůře bude, uvidím-li vyprázdňenou onu duchovní pokladnici, do níž byly ukládány vysoké oběti svatých a světic, mučedníků a proroků, prošlých zemským životem – vyprázdňenou stálým vydáváním nedbalým, vlažným, vnitřně lenivým a spícím křesťanům k udržení chabého světla jejich víry, nepatrné jiskérky lásky k Bohu a bližnímu. Tito věřící byli odkázáni na milosrdenství bratrů, kteří se s nimi dělili o duchovní poklady svatým, obětním životem vydobyté, protože se sami nepřičiňovali o rozhoření světla v sobě. Za těchto okolností bude velmi složité a obtížné vyřešení osudů Země, všech duchovních cest a každého člověka.

Než pronesu rozhodující Slovo o příštích cestách jak věřících tak i vlažných či nedobrych lidí, ještě na mnoha místech vliji a rozhořím duchovní city. Ještě mnohá přitlumená a dosud skrytá světla vyzvednu a postavím na vysoký svícen, aby byl poznán věřící, doufající a milující, nade vše oceněný Božím světem – mnou.

Mocný vliv, který vydám, zesílí a prohloubí vztah člověka k Bohu. Z mnoha stran ozve se můj vše tišící a všemu velící hlas. Bouře zemských osudů jej uslyší a poddají se jeho Moci. Uvolní prostor naplněný po okraj útočnými silami zla. Silný vítr Ducha Božího probudí k životu všechno spící i uléhající k smrti.

V tomto čase vkládám naposled pozemského člověka do mysterií Spasitele.

Mé přesně odpočítané kroky projdou Zemí do všech stran. Každá vteřina projeví nový čin. Kam vkročí Kristus, tam počíná Život – Cesta – Pravda. Každé místo Země pocítí dotek silné i otcovsky milující ruky. Všichni jí dotčení odpoví! Odpovědí bude vykročení vpřed a výše na cestě k Bohu.

10

Moc Nejvyššího počíná zastiňovat Zemi a ji pronikat. Nese další úkoly člověku, přesahující rámec zemského života. Vede do dalšího okruhu životního jsoucna v kosmu. Vývoj věcí v jeho oblastech člověku dosud neznámých dostoupil hranic, od nichž počínají změny jeho hmotné i duchovní skladby sil.

Pro zpracování dosud plně neuzákoněných a neztvárněných hmot další galaxie a vytváření dalších žádoucích životních forem bude dána a použita tvůrčí vloha a inteligence člověka. Přišel jejich čas podřídit je službám a vytvořit z nich obyvatelná centra pro činnost bytostí, stojících vývojově jak před člověkem, tak i pod ním jeho stupněm, nebo dosud k vědomí neprobuzených.

Steré možnosti uplatnění rozkládám před člověkem, který naplnil úkoly svého zúšlechťení, je v tomto čase moudrý, schopný následovat mne v dalších činech, kdekoli ony budou dění a pohyb života rozvíjet, měnit, tišit jeho tvůrčí výboje. Někteří poběží po cestách vůle nesoucí zjevné činy, jiní zůstanou u tichých prací lásky a pokoje. A opět jiní vstoupí do ničím nerušených rozjímání, v nichž se spřádá představa budoucích krás a harmonií, kdy a jak by měly tyto svaté sestry vstupovat do života bytostí i do tvarů hmot.

Každý najde místo v prostoru pro pohyb svých myšlenek a citů. Nikdo není opomenut, nezapomene-li sám, že je živ jako duše zasvěcená nesmrtelnosti, činu v lásce. Zapomíná jen ten, komu není dána vloha rozumu. Ten je však dán každému, i když v odstupňovaných kvalitách a možnostech projevu, kdo jednou nese tělo na své duši a tak část vesmíru ve svém vědomí. Proto všichni na Zemi žijí a v ní trpící jedné chvíle si uvědomí sebe a tím mne. A když mne, tedy život Boha. Tím vstoupí do věčnosti. Tam je život opatrován mateřsky i otcovsky, takže je blahem ráje.

Na Zemi se člověk necítí v blahu ráje. Nevyhnal jej z něho Bůh, ale zákon, daný činností současně s pojmem času. Oba jsou činiteli teprve člověkem. On se stal hranicí možnostem, brzdou přáním, překážkou pohybu do všech vyvstalých stran. Také počátkem dění, v němž ničím nepoutaný tok života dostal břehy ze dvou stran a musel téci směrem určeným Vůli, jež chtěla dát obraz moci i bezmoci, síly i slabosti, světla i stínu, míru i bolesti.

Chtění postavit dva světy, dvě věci, dvě protikladné cesty, je vloženo do člověka. Pro tyto rozpornosti začalo klesání člověka. Nyní nastává jeho vystupování zpět do roviny věcí. Mezi těmito krajnostmi je položeno myšlení, cit, slovo člověka i Slovo mé. Jinak mluvím k tomu, kdo padá, sestupuje – a jinak k vystupujícím do náruče Boha.

11

Miluji všechny. Za každým mým slovem stojí vždy Láska. Za přísností, káráním, výtkami i hrozbami trestů, které je nutno vytýčit pod nohy, aby se staly pevným dnem a další klesání znemožněno. Klesání i stoupání nejsou samoúčelná. Obojí má svůj smysl a důvod. Když klesající ztrácí vědomí o tom kam jde, není třeba hrozit se průvodních jevů, činit výtky Tvůrci, že tento stav vzbuzuje nelibost člověka. Nade vším bdí ti nejspolehlivější a představují mou jednající pravici. Vše je v dobrých rukou a stále před očima.

Jsem, abych vedl i čas jako dítě za ruku. On se mnou dýchá, pohybuje vším, jak si Tvůrce přeje. Také člověku nese mne. Přinesl mne až do jeho srdce, a to tehdy, když jsem si již velmi přál odložit všechny bolesti, položit se do náruče míru po bouřlivých časech tvárnění života v dobro i zlu.

V srdci člověka jsem dosud měl malé místo. Zatlačil mne do pozadí onen temný stín, zaclonil život jako mrak zářící slunce. Nyní mu však již prikazuji, aby se ze svého místa posunul a nezastíral obzor chmurami. On však také čeká na hlas člověka, který mu jasně

musí říci, že si nepřeje mít život zastíněný zlem. Ve vázanosti jednoho na druhého jsme čekali na vyjasnění. Minuly dny a minula staletí. Do času se ponořilo to, co tam mělo být. Ani nyní tomu není jinak. Já vkládám své. Člověk se ještě opožděje se svým podílem. Nemůže být za to odsouzen, protože nezná jasně, jak jít vzestupnými cestami. Proto se přibližuji s celou velkou knihou svého Slova. Podávám ji těm, kteří v ní umějí číst a přetlumočit má slova do své řeči, aby bylo známo, jaký čas se přiblížil, co přináší a co odnáší z lidského života, aby bylo vše zaneseno do záznamů Božských pamětí jako prožité, novým překonané i zcela překryté mysterium života člověka.

Jako mne čas a zákony dění v něm v přesně stanovenou hodinu položily na kříž, uvedou mne v určenou chvíli na stolicí Soudce a Měnitele cest. I knihu života Země čas uzavře, až bude dočten její děj o osudech člověka dobrého i zlého. Oba žili společně na jednom místě. Oba trpěli, avšak z rozdílných příčin. Jeden pro svůj stav, že vypadl z náruče Lásky, pádem si zlomil křídla, byl šedým ptákem s peřím znečištěným prachem Země, a proto nemohl již létat do výšin – druhý, že dal jeho zraněná křídla hojit a pomáhal mu opět k letu do krás a světel Božství.

Oběma čas odměřoval cestu. Dnes již mají být u cíle svých poutí, které dobře narýsovaly obraz zápasů se zlem, i když za doprovodu drásavých tónů bolesti. Nikdo nemá moc ukončit tyto smutné písně, leč by se oba poznali jako bratři žijící jeden pro druhého, aby, dávajíc si navzájem utrpení, vykoupili se z poddanství hmoty. Jen má ruka může vše rázem změnit. Dosud jsem tak neučinil. Struny radosti i smutku měly život rozeznít do složité symfonie.

Avšak již tiším alespoň zvuky tvrdé, ostré a drásavé, aby nerozteskňovaly vědomí a neznavovaly jej svou drásavou naléhavostí.

12

Přistupuji k lidským srdcím do takové blízkosti, že mne musí pocítit. Zachvějí každým srdcem. Ono se obrátí k životu tou stranou, která byla dosud ukryta. Nesla otisky srdce mého, položeného od počátku, kdy jsem nosil člověka v sobě jako matka dítě ještě nenarozené, a přesto rostoucí do stále výraznější podoby. Člověk rostl ve mně. Je proniknut mou Silou, která mu tvoří podobu. Jeho určitou podobou je jeho duše. Duch nemá přesné podoby. Mění ji jako voda litá z nádoby do nádoby. Duch mne nese životu a on je jeho tvar.

A tak člověk je jeden tvar, jímž se přiodívám. On si však, aby mohl žít a projevit se, musí vzít ode mne to, co sám nemá – sílu žít. Dáváme tak jeden druhému podle nejvyšších a věčných řádů bytí. A to vše nejvyšší tajuplné je oděno pohybem, který utká čas. Ten nás sblíží i rozděluje, sjednocuje i odděluje do nejvyšší možné hranice.

Prožili jsme jednotu, prožíváme rozdělení. Blíží se chvíle, kdy všechny ratolesti ze mne vypučené přestanou se rozrůstat ve vlastní kmeny. Co na nich vyrostlo, opadne jako listí stromů před zimním odpočinkem. Síla se stáhne zpět ke kořenu, odkud vytryskla do živého jevu. Blaze, přeblyže nám bude ve společné náruči.

Přicházím této kráse otevřít cestu. V těchto přípravách však jsou mé pohyby poněkud prudší, takže na nejednom místě zabolí. Můj zásah bude hluboký. Zasáhne až ke kořenům Země a každé živé duše v ní. Nic nebude ponecháno na svém místě. Jemné a lehké doteky by lidstvo nevyburcovaly z onoho mdlého vnímání života, jež se stalo všeobecným nazíráním rozumové moudrosti. Ta má daleko ke mně, který jsem Tajemstvím a projeven bytostí vesmíru velmi složitými jevy.

Člověku jsem vytvořil Zemi s tvářností přírody a všeho živého v ní oděného rozmanitou krásou, aby se učil poznávat hloubky věcí, zkoumat je z mnoha stran; tím rozvíjet vědomí, představitost, rozumovou inteligenci i intuici vedené vnímání. Přes tyto četné možnosti vyvíjet se v moudrého, vysoce citlivého myslitele a praktického činitele po-

třebných věcí, nebylo dosaženo vyšších stupňů, z nichž lze obhlédnout širší nadzemských jevů. Naopak. Práce s hmotou snížila stupeň lidského projevu hlouběji než je možné bez újmy na celkovém stavu vnitřního života člověka. Odvrátila jej od zkoumání a poznávání na Zemi dosažitelných pohledů na život vyšších úrovní. Soustředila příliš mnoho pozornosti na jevy hmotné a dala jim do služeb celou inteligenci člověka, jeho mysl a všechen čas života na Zemi.

Tento stav nelze přejít mlčením a ponechat volnou cestu nesprávným směrům myšlení, vedoucím k počátkům probuzení lidského vědomí, kdy ono nebylo schopno postřehu věcí mimo nejužší okruh pozemského prostředí.

13

Do této doby šlo vše na Zemi cestou vyšlapanou staletími. Život měl přibližně stejnou tvářnost, projevy dobré i zlé, moudré i krajně pošetilé. Člověk měl velkou volnost v konání skutků pro blaho i utrpení. Tresty za viny se odkládaly a přenášely z tohoto světa na druhý, kde je život více odkryt ve svých příčinách osudů tisícových souvislostí. I to mělo své poslání – skrýt před pozemšťanem do velké míry působnost Nejvyššího, zastřít Jeho skutečnost, aby člověk žil jakoby sám a jen sobě odpovědný za své dobro i zlo.

Konat dobro z donucení nebo v bázni z trestu za zlý skutek není v záměru mých plánů s životem toho, jenž má stát po mém boku. Dobro je podstata mého bytí a je mnou. Růže bez krásy a vůně nemůže být nazvána růží. Člověk bez dobra není člověkem. Jako mne nejvyšší Láska činí Kristem, tak já činím člověka obrazem mne – Lásky. Není-li v člověku tento obraz jasně viditelný, nelze o něm říci, že je člověkem. Je pouze v dětském věku člověčenství. Vždyť ani na Zemi se o dítěti jako o člověku nemluví. Když tedy lidé nepříliš moudří posuzují věci a jmenují je podle jejich významu, jak bych mohl já nepřihlédnout k věci tak závažné, jako je projev člověka?

Neenalchal jsem na něj tak, aby jasně viděl nad sebou mou pravici, jíž by se musel lekat jako provinilé dítě trestu otce. Na Zemi před lidmi jsem svou skutečnost neuplatňoval, aby víra byla přirozenou samozřejmostí, o niž není třeba bojovat s pochybností, stálou to družkou rozumu. Míra mé shovívavosti byla takřka bezedná. Vážil jsem všechny možnosti pozemského života i přihlížel k okolnostem.

Do této chvíle nebyl mnou nikdo zavržen, odsouzen – nebyl poslán mezi duchy temna. Těm, kteří se jevíli nemoudří, nedobří i přísní provinilci, dal jsem pouze prožít následky jejich stavu. Dal jsem jim pocítit to, co učinili ve zlém úmyslu jiným. Poslal jsem je na vychování k duchům moudrým a trpělivým, do duchovních škol malých žáků i jiných sfér, kde se vyučuje vyšším zákonům a řádům života, aby byl poznán jejich smysl a příčiny. Tak jsem rozvíjel všestranné možnosti napravení. Pro přímé a konečné odsouzení jsem ještě slov nenašel, ani nemohu, pokud neodkryji tvář a nezjevím život v jeho hlubinách příčinností i záměrů s vesmírem i jeho nejmenší částíčkou v souvislosti s člověkem.

Toto odkrývání života před člověkem je rozloženo do času i prostoru. Země soustřeďuje a projevuje obojí. Proto je také důležité, co se na ní děje. Zrcadlí záměr se životem v širokém významu celkového přesunu sil a mocí duchovních i hmotných podstat vesmíru.

Od Země začíná mnoho nového. Naplňuje a navrhuje se dílo sloužící bytostem i jiného kosmického prostoru, jiných označení a funkcí. Začne-li se na Zemi s přímou výukou o zákonech hmoty do nebývalé hloubky a šíře, znamená to, že seskupení sil života dochází určité hranice nejvyššího vypětí činnosti a že není daleký bod přelomu, jímž se změní dlouhotrvající tvárnost věcí i jevů.

Země dává svá tajná znamení o tom, jaký je čas, co je ukončeno či nově začíná; kolik kroků se ušlo po cestě těžkostí a zápasů s odporem a překážkami vývoje; jak dlouho ještě jít v té či oné míře vyčerpání sil daných činností, jaké jsou vyhlídky, kdy je možné čekat úlevu, klid a odpočinek nebo nové vlny obtíží nejen pro člověka, ale i jiné bytosti.

K Zemi jsou upřeny pozorné pohledy mnoha stran vesmíru. Její důležitost je úměrná dění, jak je nese čas a v něm a jím stanovené změny. Člověk je zjevuje. Svým stavem, činnostmi odkrývá věci vývoje, jak jsou promítány kladem i záporom toho, co již bylo dosaženo a oč je dále usilováno.

Má skrytá i zjevná činnost na Zemi tuto důležitost zdůrazňuje. Její vystupňování bude vrcholícím projevem těsné součinnosti s člověkem v jeho nejvyšší vyspělosti, kdy si je vědom mne a je sám zrcadlem jemného, čistého dobra. Těsné spojení s lidstvem je možné pouze v jeho vrcholícím stadiu, kdy se odpoutává od nízkého projevu a dává se do služeb nejvyšším idejím Lásky. S nižšími stupni lidství nelze spolupracovat na kosmické úrovni. Ty zůstanou dále poutány k úzkému okruhu činnosti, i kdyby se ve hmotě sebevíce uplatňovaly a dosahovaly vyspělé rozumové inteligence.

Vyšší stupeň člověka tvoří jeho stav lásky. Její nedostatek nebo nízká zaměření vedená osobními hledisky svědčí o tom, že i velmi bystrý a dovedný člověk zůstává ve vývoji opožděn a vázán na úroveň nižší, průměrné i všední. Součinností s lidstvem zahajují novou cestu, nové řady vztahů mezi vším, co vytváří život v protikladu i kladech přímých, zcela vyhraněných, nesoucích zřejmou pečeť Božství na štítu všeho dění i pohybu.

Dosud zlý utiskoval dobrého a dobrý pro něho a za něho trpěl. Tyto zdánlivé nespravedlnosti byly největší zkouškou věřícího, který v Bohu vidí věčnou dokonalost. Jen poznáním nejtajnějších úradků Boha Tvůrce lze ospravedlnit a vysvětlit toto nepochopitelné dění.

Nepřicházím sdělit veškeré tajemství a odkrýt celou tvář života, aby ji každý člověk viděl jako na dlani. Projevím však některé důležité a dosud neznámé zákony, řady a úmluvy o člověku pozemském i nebeském, rovněž tak naše vzájemné vztahy a závislosti jedné strany na druhé při spolupráci na díle spásy. Oznámím také novou úmluvu, podle níž bude jednáno s člověkem dobrým i nedobrým, i s těmi, kdo jsou na Zemi jako nemá tvář i jako říše živé přírody. Způsoby a formy tohoto sdělování budou podobné jako za času proroků, ale i zcela nové. Protože nepůjdou všude známou cestou a tak, jak si lidé představují *příchod Pána v den soudu*, mnozí nepoznají, že jsem zde a projeven. Bude je mýlit novost a netradičnost v přístupu k věcem víry i všem jiným, které ukazují činnost rozumu a srdce.

Zkoušky člověka budou proto trvat do poslední chvíle Země. Vírou i nevěrou, láskou i hněvem, mírem i krajně tísnícím chaosem protichůdných myšlenek i slov, přívalem násilných činů i vysokými oběťmi, bude procházet zástup těch, kdo jsou vychováni a vedeni k oné blízkosti se těsné součinnosti Krista s člověkem. Protože nikdo neví, proč jsou prožívány strastiplné osudy, stísněná srdce i ustarané mysli budou tiše v sobě i hlásit ve slovu bédovat.

Až toto bědování i reptání dosáhne nejsilnějšího tónu a vše zlé vystupňuje své intriky a nesnesitelné bude i zlým samým na Zemi žít – v prostoru nad Zemí zjeví se má tvář a Slovo zazní slovem lidí a osloví je všem srozumitelnou řečí. Projedná všechny lidské záležitosti. Zváží všechny stížnosti na obtíže, zdánlivé nespravedlnosti, nazývané zlými. Dá promluvit hlasům žaloby i obhajoby přímých svědků lidského života na Zemi i těm, kdo jej prožívají.

Vyjasní se mnoho sporných otázek. Problémy zcela zmizí, protože pro poučené jich není. Je jen složitě budované dílo a plány věčnosti času. V něm všechny pohyby života, které naplní vesmír v nových dnech tvorby Tvůrce, z nichž každý je věkem počítaným na Zemi na miliony let, jsou již obsaženy v myšlenkách vědců i básníků, jednoduchých prostých lidí a také i dětí, které si tvoří vlastní pohádkový svět plný krásy na Zemi neznámé. Také ve směrech pohybu červů v hlíně, ptáků v letu, v intenzitě pramenů všech vod, vanutí, síle a vytrvalosti větrů, v mohutnosti hromu i tichém šumění stromů.

Ve víře věřícího ve mne – Slovo věčné a tvůrčí – v naději doufajícího v dobré, lepší a povždy Bohem vedené, jsou síly tvořící pevný základ budoucího času bytí. V lásce vroucně milujících, jemných a čistých duší je moc vše činit, vše dávat. Také zabezpečení krásy, míru a blaha, jež doprovází Tvůrce z věčnosti do věčnosti. Ve všech malých i velkých věcech ležících na půdě Země v různé poloze i seskupení, je skryt záměr. Ve všem se zrcadlí myšlenková činnost dávných časů pozemských, kdy Země ještě nebyla hmotnou skutečností. Vše, co je na ní krásné, vyšlo z lásky milujících se před začátkem Země. I tehdy již byla srdce živá, byla láska i mé tvůrčí Slovo.

V kom přebývala láska a kdo byla ona srdce živá, z jejichž citů je vzato na okrášení Země, míst, kam jsem se uchýlil k prokonání podivuhodné pouti smutkem a odloučeností od přímého ráje, aby on byl ještě krásnější a žádoucnější všem cítícím a myslícím? Zajisté to nebyl člověk, jak je nyní znám. Byly to duše ještě bezejmenné, protože neměly určeno přímé poslání a činnost. Tehdy to byla jednota všech ve mně. Ony jakoby samy nebyly. Byl jsem jen já – Síla – Krása – Láska bytí.

Od jejich pojmenování člověkem vstoupil jsem do oněch dějů, jimiž se Země stala Zemí, svět světem, zlo zdrojem utrpení a dobro opakem toho. A protože začala složitá hra života s činiteli protikladů, byly dány úlohy každé věci a s nimi související. Záměr byl dán i místu, kde se ony věci nacházely, času, jenž je na toto místo dal, jimi tam hýbal a pak je počal odtud vyzvedat a vracet do náruče svého původu, prvního uložení v posvátnostech a tajemstvích.

16

Úlohy dané na počátku formování věci života Země, pokud neměla svou hmotnou tvář, přetrvaly věky a donesly se až k těmto dnům. Ještě trpí, komu byla z duše vyzvednuta do vědomí síla citu, aby jí žil a slzami, které ji vylévají z nitra navenek, zjemňoval a obměkčoval tvrdé a hrubé pole lidství, jemuž byly vzaty závlahy Duchem. Ještě se neustále hněvá, kdo ztratil perly lásky a vody jeho hrubnouceho myšlení je zaplavily nánosy, že se zdají navždy pohřbené. Ještě zvedá zbraně ten, kdo vstoupil do ohňů zla, protože měl příliš mnoho nízkých žádostí po vládě a moci, uchvácení věcí patřících všem. Všichni také prožívají stavy umírání, protože ono obtížné, navenek velmi truchlivé převlékání šatu duše, jímž je tělo, je stanoveným, všem rovně daným pokáním.

Ani Slunce nezměnilo svou laskavou tvář vůči Zemi, nevyšlo z úlohy být jí největším dobrodiním do určitého dne. Měsíc obemyká ji chladnou náručí, poslušný pokynů, že jí nebude škodit ani prospívat, protože sám je odumřelou částí onoho životního centra, které se rozdělilo na sedm míst přebývání bytostí i němých tvorů spojených s člověkem. Vody trpělivě plynou svými určenými okruhy a nesou životodárnost do nich mnou položenou a Zemi poslanou.

Živí jdou svými cestami spojenými se mnou. Jsou to cesty křížové, protože bolest ve vyhnanství z ráje zůstala po dlouhý čas jediným pojátkem se světlem duše, pevnou zábranou klesnutí do nenávratného pádu, kde zhasíná jiskra bytostného já a více se neoživí.

Nechci – nechci, aby kdokoli zahynul, objevil-li se jako má myšlenka zformovaná v živou bytost se silou slov Slova a tím schopností tvořivě žít.

Nechci, aby úsilí, položené do tvoření těchto ve mně živých ztratilo se opět ve vlnách chaotických sil, propadlo do jejich beztvárnosti. Pevný tvar je projevem usilovné práce Vůle a vytrvalé činnosti Lásky. Jestliže se jednou dala na cestu tvůrčí, nemůže se na ní zastavit, dokud se nenaplní vše jí toužené, promítané představami krásna a blaha života v mnohosti jevů i bytostí, zobrazujících Lásku sebou. Člověk není hříčkou Tvůrce. Jeho existence je výslednicí tvůrčí činnosti mne se záměrem, úmyslem a plánem.

Nechci zbořit své dílo, ani působit tak, aby se jevilo zbytečnou okrasou kosmu. Přeji si jej modelovat do jiných jevů, v něm stále pracovat, rozvíjet a rozšiřovat či zužovat pro lepší přehled, aby výsledky jeho působnosti byly lépe poznatelné i těm, kteří na něm spolupracují v okrajových oblastech hmoty, kde jsou omezené rozhledy a tím i neznalost věcí.

Všechny, kdo vyšli na různá místa k různým úkolům, jsem ponechal tam, kde byli podle svých úloh od první chvíle svého probuzení k vědomému životu. Rozličné vlohy umožnily uplatnění každé travičce, bylině, stromu, tvaru oblak i mraků a v nich každé kapce vody. Také živým, pohybujícím se tvorům, daly různost užitku i škody. Člověku pak velice široký rámec možností, jak a čím projevit rozum, cit a vůli ve slovu i přímém činu.

Dlouho chodil každý svou cestou, ukazoval na ní sebe v tom, co jsem dal pro jeho osobní postavení, úkol a práci v zapojení na jiné i na mne. Každá cesta však má cíl, hranici, kde končí její vinutí se prostorem toho či onoho rozměru.

17

Mezníkem cest poutí za domovskou vlastí, jejich cílem, jsem já. Vrátil se ke mně, ne však proto, aby již nikam nevedly a zůstaly ve věčném klidu. Dojdou k mé pravici, aby se do nich plněji vložila a zcela je zakotvila ve vůli Lásky, tvořící blaho a mír všech.

Cesty na tak vysoký vrchol života, jaký si postavila Lásky, jsou námahou pro mysl, srdce i vůli. Musí být odstraněny hory překážek. Aby byly včas odstraněny a bez přílišného vydání sil daných duši pro život v samostatnosti já, vyšel jsem já ze svého místa, z úlohy Otce, čekajícího na návrat syna. Stal jsem se sám Synem, abych mohl po boku odešlých a navracejících se proputovat cestu překážkami a svou nadlidskou silou je odstranit nebo zmenšit tak, aby je člověk mohl překročit.

Vyšel jsem poprvé, podruhé a nyní jdu naposled vstříc člověku s pomocí. Poprvé ve hlasu Hospodina. Podruhé v Ježíši. Nyní již v Kristu, v celé plnosti toho, kdo On je a čím je pro život.

Slovo Hospodinovo patřilo klesajícím synům, vzdalujícím se od Otce. Slova Ježíšova vytýčila cestu návratu a uvedla na ni pro ni již připravené. Slovo Kristovo je v Moci Boha, jenž přišel již otevřít Svě Království klíčem Svě věčné Lásky.

Nejsou všichni ještě před jeho branami. Napočítám-li však vysoké číslo již shromážděných a čekajících, rozlomím pečetě, které váží přísný řád odplaty za zlo. Potom už nebude tento řád žádat tresty pro opozdilce, nedbalce a přímé mé protivníky. I jim bude dán ze Světla zlatý paprsek na čelo jako znamení živých v Životě – Cestě – Pravdě.

Kdo je přede mnou živý, má právo jíst ovoce díla spasení. Tak člověk v rukou člověka spočívá! Všichni pak v ruce mé.

Jaké milosrdenství, soucit a lásku ve skutcích dá člověk člověku, vejde do stonásobně projeveného mého dobra. A dokáže-li za mé pomoci včas doputovat až k mé pravici, připočtu jej do počtu těch, na něž váží záchranu hluboce pobloudilých. Sebou projeví, že slyšel hlas Hospodina, následoval Ježíše srdcem i skutkem. Má proto plné právo slyšet Krista, jak praví:

Vejdi ke mně sám i s těmi, které jsi svou naplněnou cestou zachránil. Odpočine a půjdeme dál. Království mé – nyní naše společné – nemá hranic. Je možné je budovat věčně...